William Shakespeare - Sonetul LXIII

De dragostea de sine-i stapanita
fiinta mea, orice cotlon din mine,
nu-i leac s-o mantuie, e zidita
in invelisul inimii prea-pline.
Nu-i chip mai gratios, tipar mai mandru
si nu-i ca mine nimenea mai teafar,
eu gestu-mi pretuiesc si-s gata intru
aceiasi slava sa ma cred luceafar.
Dar cand oglinda adevaru-mi spune
sunt tabacitul de nevoi si rele,
pe dos mi-apare-amorul, O NEBUN E
CEL CE SE CREDE INDRAGIT DE STELE!

Dar eu sunt tu si daca te slavesc,
cu anii tai eu anii-mi zugravesc